

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Kinh Tăng Chi số 154

KALAMA TRI AN ĐH DIEU LIEN HOA GHI CHÉP

[04/08/2023 - 07:25 - dieulienhoa67]

Toàn bộ Phật Pháp bao la mênh mông sâu thẳm 0 đấy, gom gọn lại chỉ là Pháp Môn Tứ Niệm Xứ gồm 2 nội dung:

- Trí tuệ: Nhận thức/hiểu được bản chất của vạn hữu ở đời.

- Chánh Niệm: ghi nhận mọi hiện tượng xảy ra với mình.

Nhận thức/hiểu được bản chất của vạn hữu ở đời là biết rõ bản thân con mắt, lỗ tai, lỗ mũi, lưỡi, thân, ý thức là do ác duyên mà có, có rồi phải mất. 1:04

[05/08/2023 - 07:46 - dieulienhoa67]

Trong đó có thiện ác buồn vui, đất nước lửa gió, 0 có gì ngoài ra. Biết được bản chất như vậy.

Còn về Chánh niệm thì hành giả ghi nhận hiện tượng, là biết rõ mình đang đi đứng nằm ngồi ăn uống buồn vui nói năng im lặng.

Đó là con đường giải thoát rốt ráo. Còn pháp hỗ trợ cho con đường đó đương nhiên phải có. Chúng ta muốn nấu 1 nồi canh rau, là mục tiêu. Chúng ta cần rất nhiều thứ làm điều kiện hỗ trợ. Bếp, gia vị, dao kéo, nồi chảo ... mới có được nồi canh rau. Ở đây cũng vậy, nội dung chính là 4 Niệm Xứ, chúng ta cũng 0 thể lơ là với những điều kiện hỗ trợ cho 4 Niệm Xứ. Như trong bài kinh Mahanama mình vừa học. Đức Phật dạy 6 pháp thường niệm là những điều kiện hỗ trợ rất là quan trọng, rất cần thiết cho pháp môn 4 Niệm Xứ. Tuy 6 pháp này nghe qua có vẻ 0 liên quan đến giải thoát, thật ra người hữu duyên đại trí, đại căn thượng thừa ngay sau khi tu tập 6 pháp thường niệm, họ chuyển qua 4 Niệm Xứ rồi chứng Thánh, là cách 1. Cách 2, họ lấy 6 pháp thường niệm làm điều kiện hỗ trợ để luyện tâm rồi lấy nền tảng luyện tâm đó tu tập 4 Niệm Xứ.

Kinh Saraniya - Điều Tâm Niệm, điều cần ghi nhớ, 6 điều tâm niệm của vị xuất gia, 6 Pháp Lục hòa. 6 điều này là để sống với/cạnh/cho bạn tu hay người khác, thực ra 6 pháp này thường xuyên liên tục ghi nhớ và sống trong lòng 1 vị Tỳ Kheo, tự thân pháp này đã là con đường giải thoát cho chính mình. Với bạn bè, mình là ng bạn đồng tu rất dễ thương, khả kính, còn bản thân mình khi an trú trong 6 pháp này thì thành tựu Tam Học, 37 Bồ Đề Phần. 5:03

[07/08/2023 - 09:25 - dieulienhoa67]

Và là mình đã sống trọn trong 4 Niệm Xứ, Bát Thánh Đạo, Đạo Đế. Phần sau tôi sẽ nói vì sao chúng ta phải hiểu như vậy.

1, Thân Nghiệp Từ Hòa: dù trước mặt hay sau lưng vị đồng phạm hạnh, bạn tu (thầy/bạn tu và người dưới), vị Tỳ Kheo 0 làm điều gì đi ngược lại lợi ích của bạn tu. Làm gì cũng nhớ đến lợi ích của bạn tu. Vd mình ra khỏi chùa, thiền viện thì ên nói với bạn tu 1 tiếng là tôi đi chỗ đó, khoảng giờ đó tôi về. Báo như vậy để bạn đồng tu 0 lo lắng khi lâu chưa thấy mình về rồi họ 0 ngồi thiền được. Tập thể tu hành đang hoàng quan tâm quý mến nhau thì sẽ bận tâm. Đi có chào hỏi, về có cho biết cũng là thân nghiệp từ hòa. Thường xuyên giữ vệ sinh nơi nhà tắm, sân, lối đi, trú xứ chung; lượm rác, quét dọn, múc nước, lau dọn bụi bặm trong nhà cho thầy bạn đồng tu được thoải mái cũng là thân nghiệp từ hòa. Lúc có ai thấy hay 0, mình vẫn làm. Giống như trong gia đình ruột thịt, làm gì mình cũng phải nghĩ đến lợi ích của người trong nhà. Sống với người trong nhà như thế nào thì sống với thầy bạn đồng tu cũng vậy. Chuyện này phước lớn lắm. Người cư sỹ 0 có cơ hội sống thân nghiệp từ hòa với chư Tăng như vậy, mà chỉ có thể thân nghiệp từ hòa với người trong gia đình, với các cư sỹ khác mà thôi. Còn chư Tăng thì có cơ hội sống thân nghiệp từ hòa với chư Tăng mỗi ngày. Mỗi ngày chư Tăng có điều kiện tạo công đức rất lớn nhờ thực hành Lục Hòa. Đây 0 chỉ là kỹ năng sống với nhau mà còn là suối nguồn công đức. 1 ngày, trong trú xứ đó có 8, 10, 30, 70 vị Tỳ Kheo, 1 vị Tỳ Kheo làm gì cũng nghĩ đến tất cả các vị Tỳ Kheo cùng sống nơi đó, vậy phước có lớn hay 0?

2. Khẩu Nghiệp Từ Hòa: 8:57

[08/08/2023 - 07:06 - dieulienhoa67]

Trước mặt hay sau lưng nhau, vị Tỳ Kheo luôn cần trọng trong bất cứ phát biểu nào, 0 có dụng ý trực/gián tiếp tấn công, làm ảnh hưởng quyền lợi người khác. Lúc nào cũng nói về nhau bằng lòng từ mẫn.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Nếu 0 thể nói từ bi thì giữ im lặng. Giống như cư xử đầy tình thương với trong gia đình, có giận thì cũng giữ im lặng. Thầy bạn có ra sao thì họ cũng đồng mệnh sanh tử với mình, cùng chí hướng, đường tu. Nay mai tôi lửa tắt đèn cũng là người sát cánh với mình về tinh thần/vật chất. Hiểu vậy nên bá cứ phát biểu nào vị TKheo cũng luôn cần trọng. Tạo sao lục hòa bao hàm trong 8 Chánh Đạo? Vì người muốn sống lục hòa cách trọn vẹn thì phải có tín tấn niệm định tuệ, từ bi, hành xả, kham nhẫn, tắt thấy hạnh lành, thì mới sống được pháp Lục Hòa.

3. Ý nghiệp từ hòa phần sau cũng vậy. Khi vị Tỳ Kheo phát hiện mình có suy nghĩ, ý tưởng bất kính, 0 thân thiện, bất thiện/mẫn, để bụng chuyện gì đó với thầy bạn thì phải lập tức lìa bỏ tư tưởng đó. Có nhiều lý do, đề mục để mình bỏ cái tâm đó. 1. Ai xấu tốt là chuyện của người ta, nhưng khi mình có lòng bất thiện, khinh thường, ghét bỏ, bất mãn về ng ta thì mình có sự bất thiện. Có 1 câu danh ngôn: mình bất mãn, sân si với cái xấu của ng khác là mình đã chia đôi lỗi với ng ấy. Riêng khoản suy nghĩ là mình cũng phải cần trọng, đừng sân si vì 0 mắc mớ gì mình. Người ta/mình do nghiệp riêng đến đây, sống chung 1 chỗ, mai này tắt thở mỗi ng 1 phương, mắc mớ gì nhau. Thôi thì giây phút sống gần nhau, tranh thủ làm việc lành. Trong vòng luân hồi mình có cơ hội đáp áo Tỳ Kheo, sống chung với Tỳ Kheo, thương kính lẫn nhau, cơ hội đó hiếm vô cùng. 12:20

[09/08/2023 - 08:54 - dieulienhoa67]

Phật mà hiếm thì Tăng đoàn cũng hiếm>> cơ hội được sống trong Tăng đoàn cũng hiếm. Nên tận dụng cơ hội này. Do nghiệp riêng mà cùng sống chung, cùng sinh hoạt chung trong 1 trú xứ này, duyên hội thì mọi thứ gom lại, duyên tán thì mọi thứ rời ra. Có nhiều chuyện trong đời qua rồi mình mới thấy tiếc. Khi còn trẻ khỏe, trí nhớ tốt thì 0 lo chuyên tu học, về già nhớ lại mình tiếc. Khi còn những mối quan hệ đẹp thì coi thường, tới khi mất rồi, xa rồi mới tiếc. Hồi ở chung anh em huynh đệ thì hờn giận ng này ng kia.

- Giá mà hồi đó biết sau này mỗi ng 1 phương thì đâu đối xử với nhau tệ như vậy.

- Hồi xưa học tiếng Hán với các Ôn trong nước thì mình còn trẻ, coi thường, 0 lo học. Tới khi xa xứ, vốn liếng chữ Hán còm cõi, mở chùa, đạo tràng, có đệ tử rồi lu bu. 1 đêm chợt nhớ có bộ Đại Tạng Kinh mở ra mới thấy vốn tiếng Hán của mình quá ít ỏi. Tiếc sao hồi xưa mình 0 siêng 1 chút để bây giờ đỡ gặp khó khăn.

Nên 6 pháp Tâm Niệm (Lục Hòa) này rất quan trọng. Khi sống gần nhau mà 0 tranh thủ những điều hay, đẹp mai này xa rồi tiếc. Đặc biệt là cơ hội mang thân người, làm Tỳ Kheo, sống trong Tăng Đoàn là cơ hội cực kỳ hiếm. Phật mà hiếm thế nào thì Tăng đoàn cũng hiếm thế đó vì có Phật mới có Tăng Đoàn. Có Phật Thích Ca mới có Tăng đoàn. Sau này phải chờ Phật Metteyya mới có Tăng đoàn. Trước đây có Phật Kassapa mới có Tăng đoàn. Đức Phật tịch rồi, giáo pháp mãn hạn rồi thì 0 có Tăng đoàn tồn tại. Nên sự tồn tại của Tăng đoàn rất là quan trọng. 16:02

[10/08/2023 - 06:39 - dieulienhoa67]

Tăng đoàn là đại diện cho chư Phật, lẽ phải, lẽ thật ở đời. Có mặt trong Tăng đoàn là phúc phận may mắn vô cùng. Mà mình 0 trân quý, 0 tận dụng, sống trong đó mà 0 áp dụng Lục Hòa, 6 điều tâm niệm này thì coi như chúng ta bỏ lỡ cơ hội quý hơn kim cương. Như vậy là xong phần thân/khẩu/ý nghiệp từ hòa.

4. Lợi Hòa Đồng Quân:

Tiếng Pali là ...

Thậm chí có được 1 chút gì đó trong bình bát thì cũng là cơ hội để TK chia sẻ lẫn nhau. Đừng nghĩ đời tu xuất gia 0 nhà cửa, 0 tài sản là 0 có cơ hội bố thí. Đời sống TK có cơ hội bố thí lớn vô cùng. Vì đối tượng mà vị TK gặp gỡ, gần gũi mỗi ngày đều là những bậc xuất gia tu hành. Điều này cư sỹ 0 bì được vì họ lâu lâu mới gặp Tăng Ni 1 lần, 0 thể thường xuyên gặp Tăng Ni như bản thân Tăng Ni. Nên cơ hội bố thí của vị TK lớn hơn cư sỹ gấp trăm lần.

Thứ 2: Công đức bố thí 0 dựa vào giá trị vật chất của vật cho/cúng dường mà đến từ tấm lòng ng cho, đức độ người nhận. Nên vị TK ngoài cơ hội tiếp xúc với ng xuất gia thì còn có cơ hội hàng ngày chia sẻ cho nhau những món vật dụng nhỏ nhỏ cần thiết như đồ cạo râu, chai nước, miếng cơm, bánh, khoai củ trong bát khát thực>> công đức vô lượng. Dễ lắm, đi bát chung với nhau chú ý trong trú xứ của mình có 13 ông Sư, vị này tiểu đường, vị kia 0 có răng, vị bị cao máu, mình để ý xem trong bát của mình có những món gì phù hợp cho các vị ấy dùng thì chia sẻ. Mình thấy vd vị bị tiểu đường mà trong bát có toàn đồ ngọt thì mình đổi cho vị ấy dùng, tốt lắm !!! Vị TK mà có lòng bố thí thì cơ hội bố thí gấp trăm lần vì đối tượng nhận thí toàn ng xuất gia với nhau 0. Nếu mình nghĩ ng xuất gia chỉ nhận, 0 cho, thì sai lầm lớn như núi.

19:10

[11/08/2023 - 06:01 - dieulienhoa67]

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Kể đến vì giá trị bồ thí 0 nằm ở giá trị vật chất nên mình đâu cần ghé gớm, Đức Phật dạy rất rõ: thậm chí chỉ là chút ít những gì có trong bình bát cũng đủ cho ta sống hào sảng, chia sẻ cho mình và cho người. Có lòng là được rồi. Tôi mà thấy 1 đại gia đem vàng kg mà làm phước, tôi 0 xúc động bằng hình ảnh 2 vị Tỷ Kheo rách nát ngồi dưới gốc cây chia sẻ cho nhau bữa ăn. Hình ảnh đó đẹp lắm. Vàng kg của vị đại gia thì giá trị thị trường cao lắm nhưng đó chỉ là bạc các đối với vị ấy. Theo tôi biết đại gia mà chịu bưng ra thì là bạc lẻ của họ, chưa phải là hết lòng. Còn 2 vị Tỷ Kheo chia sẻ cho nhau miếng cơm miếng bánh nó đẹp vô cùng. 2 mảnh đời xuất gia 0 cha mẹ, 0 gia đình, 0 nhà cửa ngồi dưới gốc cây chia nhau miếng ăn hay giúp nhau vá tằm y bị rách nó đẹp lắm. 1 vị có dư lá y đem chia cho vị kia. Vị có 1 hộp thuốc 15v rút cho vị kia 1 phần rồi dặn: bao giờ hết nói tôi, biết đâu tôi còn. Những hành động chia sẻ như vậy đẹp lắm. Ngoài tinh thần đồng tu ra thì còn là công đức lớn 0 kể xiết. vì cả 2 đều là vị xuất gia + bồ thí đúng thời/lúc/ người/ chỗ/ việc >> công đức chẳng thể nghĩ bàn. Đó là lợi hòa đồng quân. Bồ lữ cơ hội này vô cùng đáng tiếc.

5. Giới Hòa Đồng Tu:

Mỗi vị TK trong ngày thọ đại giới, tiếp nhận giới đàn, ngay sau 2 lần tuyên ngôn của Thầy Yết Ma >> tự mình có 227 giới. Từ ngày đó sống ở đâu mình có 227 giới. Giới Hòa Đồng Tu là giữ giới là chuyện của mình, nhưng mình nhìn hình ảnh của những vị chung quanh mình, 0 để mình tự thẹn hay thua sút bạn tu. Luôn nhìn bạn đồng tu. Họ kém hơn mình thì tự nhủ lòng đừng như họ, nếu được thì giúp đỡ họ, 0 thì thôi, tùy thời/duyên. 22:28

[12/08/2023 - 09:10 - dieulienhoa67]

Nếu họ hơn mình thì quá quý, mình học theo. nếu họ bằng mình thì nên vui vì họ giống mình. Họ kém hơn thì lựa lời lựa lúc nhắc nhở như nói trên. Người này kéo ng kia lên. Tự mình kéo mình. Thấy ai hơn thì mình đu theo lên, ai kém hơn thì mình kéo họ lên. Nhìn mình nhìn họ để coi ai cần hỗ trợ. Mình tốt thì cũng giúp ng khác tốt, 0 dè bieu xúc xiểm coi nhẹ hay xàm xỉ người khác. Làm vậy rất là bất thiện. Trọng phụ thế tục còn 0 tệ như vậy huống chi là người xuất gia, trưởng tử Như Lai, khoác áo/ ở nhà Như lai mà lại làm chuyện đàn bà như vậy. Có gì nói tăng với nhau chứ 0 nhất thiết coi thường ng ta. Hôm nay họ tệ, kiếp trước họ thua mình, chắc gì kiếp sau họ thua mình. Cái bậy nhất của phàm phu là sống chỉ nhìn cái trước mắt. Chánh Niệm hiện tại thì 0 sống, mà chuyện tầm bậy trước mặt thì lại rất là hào hứng.

6. Kiến Hòa Đồng Giải:

Kiến ở đây nghĩa là trí tuệ giác ngộ. Trong Kinh ghi trong Đạo Đức Phật chỉ có 2 hạng: 1 là Ariya - Thánh Nhân, hạng 2 là Ariya người tu tập để chứng Thánh. 0 có hạng thứ 3. Hạng thứ 3 nằm ngoài Phật Giáo, 0 phải Phật Tử cư sỹ hay Tăng Ni.

Tu để làm gì? Tu để giải thoát, Tức là chứng Thánh. 26:33

[14/08/2023 - 07:26 - dieulienhoa67]

Kiến Hòa Đồng Giải là luôn luôn trau dồi trí tuệ giác ngộ, nếu mình là Thánh rồi thì thôi, còn là phàm thì phải luôn luôn trau dồi trí Văn - Tư - Tu. 0 có trí Văn, Tư thì lấy gì có trí Tu. Văn, Tư tạo nên trí Tu. 0 có chuyện 1 người 0 biết gì hết mà lại đắc Thánh. Ngay cả Ngài Sariputta chưa từng biết Phật Pháp thì cũng phải nhờ cái câu của Ngài Assaji : Vạn Pháp do duyên sanh. vạn Pháp do duyên diệt. Sư Phụ của tôi đã nói về duyên sanh/điệt đó rồi. Ngài Sariputta nghe, hiểu 4 Diệu Đế và 12 Duyên Khởi và chứng Tu Đà Hườn. Ghê như vậy! Chỉ nhờ nghe câu đó. Điều tâm niệm thứ 6 này, kiến hòa đồng giải này, luôn xem trí tuệ giác ngộ, con đường hành trì của mình có điều gì cần trau dồi chỉnh sửa hay 0. 0 để mình phải thua kém thầy bạn. Còn nếu mình ở nơi 0 có để học hỏi, ở nơi có nguy cơ bị sa đọa thì phải bỏ đi. Trong bài kinh Khu Rừng (Vanapattha sutta) - Trung Bộ Kinh nói rất rõ: Phật dạy 1 Tỷ Kheo ở 1 nơi chốn nào đó mà đời sống tinh thần, con đường hành trì phát triển tốt đẹp thì bằng mọi giá phải ở lại chỗ đó; cho dù có bị xua đuổi. Đây là cách nói mẹo, 1 chỗ ng ta đối xử tệ thì làm sao mình có thể mình có thể phát triển tốt về tâm linh được (dạ có, case chỗ tu học tốt, thầy bạn tu tốt mà gặp mấy mẹ nấu bếp quét dọn lâu năm làm thân làm tướng a).

Còn nếu ở 1 chỗ mà càng ở đường tu càng lụn bại thoái đọa thì bằng mọi giá phải ra đi, dù là ra đi ban đêm, và 0 cần từ già. Kiến hòa đồng giải là vậy. 30:19

[15/08/2023 - 08:11 - dieulienhoa67]

Là mình phải luôn luôn nhìn lại trí tuệ tu tập/ giác ngộ của mình xem có gì cần chỉnh sửa thêm bớt hay 0; đặc biệt 0 để thua sút thầy bạn. Còn nếu tu chung mà mình tà kiến, quan điểm nhận thức/ tu hành có vấn đề thì đó 0 là kiến hòa đồng giải. Kiến hòa đồng giải là cùng nhau đi lên. Còn nắm tay nhau hợp sức đi

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

xuống làm điều sai trái thì đó là ô hợp. Đây là 6 điều tâm niệm của người xuất gia. Trong Chú Giải có kể câu chuyện 1 Tỷ Kheo luôn sống với 6 điều tâm niệm này thì chư thiên rất là thương quý. Còn giới luật mình ngon lành, thiên định mình ngon lành mà chỉ biết có 1 mình mình thôi, 0 quan tâm đến người khác thì mình thiếu lòng từ. Chư thiên rất là thương quý những vị sống bằng từ tâm, luôn nghĩ đến quyền lợi người khác.

((Cái vụ chư thiên cô đơn, chắc 0 đến nỗi ả. Có thể Sư ở chỗ đẹp như chư thiên ở rồi thấy cô đơn, nhưng chư thiên, 1 khi họ thấy và hiểu nhau từ xa, họ 0 mấy cô đơn, theo con hiểu, ả. Họ có thần thông, thấy buồn thì đi chơi, còn 0 thấy buồn mà thích tịch tịnh thì ở chỗ yên tĩnh 1 mình)))

Vd mình thích tu thiền thì tự nhiên mình có cảm tình với những nơi chốn phù hợp với tu thiền. Nhà thơ, văn thì đi đến những chỗ hữu tình họ sẽ có cảm xúc khác hơn người bình thường.

Kinh Supali. 35:03

[16/08/2023 - 06:05 - dieulienhoa67]

6 Pháp Xuất ly. Từ chữ Pali là Nissarana. Trong Tam Quy Pali có câu Buddham Saranam Gacchami = con xin nương tựa vào Đức Phật (để thực hiện con đường giải thoát). Saranam, sarana = nương tựa, ni = không có, rời khỏi >> nissarana = xuất ly, lìa bỏ.

Ngay trong tên gọi của chúng ta = chúng sinh, tiếng Pali là Satta = có 2 nghĩa, 1 cá thể có cái tôi, đưng đầu dính đó. Phạm phu là đưng đầu dính d911. Mắt luôn tìm cái để nhìn, thấy được được là tâm dấn vô đó, dính chặt vô đó, tựa vào, nương vào đó. Tai mũi lưỡi thân ý đều như vậy hết. Mình còn luân hồi là vì mình 0 chịu bung/bật ra. Ngay cả bây giờ mình bị đói lạnh thấy khổ thiệt, chán đời, rồi trong đáy lòng mình lại mong có chỗ ấm và no để đối kháng với đói, lạnh (chứ 0 muốn giải thoát). Chúng sanh trong 3 cõi 6 đường luôn có khuynh hướng dựa/tựa vào cái gì đó để sống. Còn giải thoát là gì? là 0 còn muốn dựa, tựa, nương và bất cứ điều gì nữa. Muốn biến mất, 0 còn tồn tại, 0 còn có mặt/hiện hữu nữa. Mà muốn như vậy anh phải rời nó. Tôi chán làm dâu thì phải bỏ nhà chồng mà đi, ly dị chồng. Tôi chán ở rể thì phải ra riêng, còn 0 thì ly dị luôn, đi tu, vô chùa, cắt dây chuông. 38:18

[17/08/2023 - 07:55 - dieulienhoa67]

Trong khi đó, người đời sao họ khổ? Vì họ luôn luôn kiếm chỗ dựa. Nissarana là 0 kiếm chỗ dựa, nương nữa. 6 pháp xuất ly là 6 cách buông bỏ cuộc đời, 6 pháp lìa đời. Trong Đạo mình, lìa đời ý nghĩa nó hay lắm, là xuất thế. Còn ngoài đời, lìa đời là quá vãng quá cố.

Thì đầu tiên là tu tập từ tâm. Người tu tập từ tâm thì 0 còn hờn giận ai nữa. Tại sao trong 6 pháp xuất ly thì đầu tiên lại nhắc đến tâm từ?

Vì toàn bộ thái độ sống của phạm phu chỉ gói gọn trong 2, là theo đuổi và trốn chạy, nói cách khác là đam mê và bất mãn. Có đam mê >> theo đuổi. Có bất mãn >> trốn chạy, tổng khứ, xua đuổi, lánh mặt. Thánh nhân thì 0. Thánh nhân vì 0 còn đam mê, biết rõ mọi thứ do duyên mà có, có rồi phải mất, chớp nhoáng sanh diệt, hiện hữu trong từng sát na nên bậc Thánh 0 hoang tưởng gì trong vạn hữu, 0 điên đảo mộng tưởng trong những gì mình thấy nghe ngửi nếm đưng, suy tư. Luôn biết rằng ngoại trần do duyên mà có, có rồi phải mất. Bậc Thánh luôn biết rằng những gì ta thích/ghét đều là hoang tưởng, ngộ nhận. Vì khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp quá khứ môi trường văn hóa tâm thức hiện tại >> thích, ghét cái này cái kia. Kẻ thích ăn phân, ăn côn trùng, hạt ngũ cốc, máu tươi thịt sống, đồ nấu chín nướng xào>> do tiền nghiệp quá khứ, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống hiện tại >> Bậc Thánh 0 còn cái gì để thích ghét, 0 theo đuổi, tổng khứ trốn chạy bất cứ cái gì>> Tâm thức bậc Thánh luôn luôn an lạc, 0 mong cầu được cái này, sợ mất cái kia. Nên bài Kinh này Phật Ngài dạy chúng ta sống sao đừng có bất mãn. 6 Pháp này dạy ta sống lìa bỏ 2 thái độ: thích thú đam mê và bất mãn trốn chạy. 42:18

[18/08/2023 - 07:42 - dieulienhoa67]

Toàn bộ tâm thức phạm phu chỉ gói gọn trong 2 thái độ sống:

1. Thích thú đam mê >> nhu cầu theo đuổi.
2. Bất mãn ghét sợ >> nhu cầu trốn chạy, tổng khứ, lánh mặt.

Toàn bộ cuộc đời từ lúc trên tay mẹ cho đến khi vào quan tài chỉ có 2 thái độ sống đó thôi. Trốn khổ, tìm vui, theo cái thích, lánh cái ghét. Đứa nhỏ khóc là do nó bị ngứa, nức, đói, đau ... Còn khi mình cho nó ăn cái gì ngon ngọt thơm, đồ chơi mềm, ấm là nó thích. Nó cười như nắc nẻ là do nó thích. Từ bé đã biết trốn khổ tìm vui. Theo tuổi lớn vào đời có thêm những cái thích ghét mà hồi nhỏ 0 có. Khi còn nằm ngửa thì cái gì tác động trực tiếp lên cơ thể thì nó mới khóc. Khi lớn lên thì nó có thể khóc vì những cái rất là vô hình hay là ng ngoài 0 thấy/hiểu. Vd như bị ai đó rất thân thiết làm lơ, phản bội, thất hứa.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Như vậy nội dung đầu tiên của kinh là giúp ta tìm ra lối thoát cho tâm lý bất mãn, căm ghét >> tu tập từ tâm. Người Phật tử nói Đạo Phật là Đạo từ bi trí tuệ nhưng bao nhiêu người PT định nghĩa đang hoang đường mức chữ Từ Bi Hỷ Xả. Mình cứ nói chung chung từ bi là thương, tha thứ nhưng mình cần phải nói rõ ràng: Từ (Từ tâm) là mong cho người khác được điều tốt đẹp. Sống với nhân lành quả lành là biết tu nhân tích đức, lìa ác hành thiện - nhân lành. Quả lành là mong cho ng ta được khỏe mạnh, sung sướng, ấm no, vui vẻ. 46:00

[20/08/2023 - 07:02 - dieulienhoa67]

tâm từ là mong người ta sống trong nhân lành quả lành.

Tâm Bi: lòng trắc ẩn, bất nhẫn trước nhân xấu quả xấu của người khác. Nhân xấu là thấy người ta làm chuyện tội lỗi thì khởi tâm đại bi, biết là rồi đây họ sẽ gặt quả khổ. Quả xấu là thấy ng ta bị bệnh hoạn, chửi, đánh, giết, bị những điều xấu, 0 như ý, bị quả xấu thì lòng bất nhẫn, sinh lòng trắc ẩn.

Tâm Hỷ: vui theo nhân lành quả lành của ng ta. Thấy ng ta biết tu hành, ngoan hiền, học giỏi, trí tuệ, có chánh niệm, thiền định, có giới hạnh, giỏi giáo lý, >> mình vui theo >> tâm Hỷ. Thấy ng ta vui vẻ, ấm no, khỏe mạnh >> mình vui theo >> vui theo quả lành.

Trong 4 pháp Từ Bi Hỷ Xả thì lúc nào cũng gắn với nhân quả. Nhân lành quả lành, nhân xấu quả xấu.

Phải biết rõ như vậy chứ 0 nên nói chung chung.

Tâm Xả: là tổng hợp 3 cái trên lại. Từ là quan tâm đến nhân quả tốt vui. Bi là quan tâm đến nhân quả xấu khổ của ng ta. Hỷ là vui theo cái tốt mà ng ta đã có. Xả là tổng hợp 3 cái trên; biết là ở đời mỗi ng, còn là phàm phu, đều có nghiệp riêng, đều có nhân/quả tốt, nhân/quả xấu. Ta có lòng thương họ là chuyện của ta, nhưng bản thân mỗi chúng sinh có nghiệp riêng. Hễ nhân xấu >> quả khổ, nhân lành >> quả vui. 49:10

[21/08/2023 - 08:43 - dieulienhoa67]

Chư Phật 3 đời, Phật Trí vô biên, Phật Lực vô cùng còn 0 độ được người vô duyên thì nói chi là cỡ như mình. Nghĩ như vậy thì lòng bứt khổ vì 0 để mình phải khổ tâm, cực lòng vì kẻ mình thương/ghét. Mỗi người có nghiệp riêng, mình thương lắm mà 0 giúp được thì nghĩ: thôi thì nghiệp của họ giúp họ. Còn mình ghét ai đó quá thì cũng 0 cần ra tay, chỉ nghĩ: ác nghiệp của họ đủ xử họ rồi. Cứ nghĩ mỗi người có nghiệp riêng rồi.

Tranh Kinh kể Ngài Sariputa là bậc Arahant, Ngài nhìn người em trai ngài bị rắn cắn, từ biệt Ngài để Nibbana vĩnh viễn 0 gặp lại, lòng Ngài vẫn thanh thản nhẹ nhàng. Người 0 biết Đạo sẽ nghĩ lầm rằng 2 anh em 0 thương nhau.

Thứ 1, bậc Arahant 0 thương ai bằng lòng ái luyện.

Thứ 2: Ngài biết mỗi người có nghiệp riêng. Do duyên mà gặp nhau đời này, chắc gì mai này còn gặp lại nhau. Mỗi người đến với đời này do cái hạnh nghiệp thiện ác riêng. Kiếp này người sinh mình ra, mình gọi là mẹ, coi người ấy là tất cả mà quên rằng năm nay mình 40t, cách đây 41 năm về trước, mình cũng có 1 bà mẹ. Bà giờ ở phương nào mình đâu biết, cũng chẳng màng tới. Lòng mình nghĩ về bà đó rất là nguội lạnh, hờ hững. Là người biết Đạo. Còn người 0 biết Đạo họ đâu tin có kiếp trước/sau. Coi như đẹp bà mẹ kiếp xưa luôn.

Như vậy khi mình quá thương tâm về 1 mối quyn hệ nào đó, mình cứ nhớ : do duyên mà gặp nhau nhất thời, như chim chiều tới về chung tổ, sáng mai dậy rồi mỗi đứa 1 phương. Kiếp này cũng vậy, do duyên mà về với nhau chung 1 mái nhà. Tất trở rồi mỗi đứa đi về 1 phương trời biên biệt, 0 biết bao giờ có dịp gặp lại. Các vị tướng tởng trong thế giới Sa bà, chỉ riêng 1 vũ trụ này thôi, có bao nhiêu trùn dế sâu bọ chó heo côn trùng lúc nhúc, vi sinh li ti... Nếu do 1 ác nghiệp mà người thân mình tái sinh nơi rừng amazone làm con bọ hung, cắc kè, thì coi như kiếp này, biết bao giờ mới gặp lại nhau nữa. 52:14

[22/08/2023 - 05:25 - dieulienhoa67]

Mà chỉ vì mình 0 biết Đạo, 0 sống trọn vẹn hết mình với Đạo cho nên mình mới khổ công, coi những gì mình thấy/thương/ghét/ biết được ngay trong hiện tại là quan trọng vô cùng. Mình 0 biết rằng 100 năm của kiếp này = 1 nháy mắt trong thiên thu. Hành tinh này chỉ là 1 hạt cát trong vũ trụ.

Trong Kinh này Phật dạy: nếu tu tâm Từ rất ráo >> bỏ được tâm sân. Khi chưa chứng A Na Hàm thì mình chưa bỏ hết hẳn, nhưng bỏ được 1 phần, có thể trong nhiều đại kiếp (vô số tỷ năm) 0 có tâm sân nếu sanh về cõi Phạm Thiên.

Tu tâm Bi rất ráo >> bỏ được lòng hại người. Tu tâm Bi là có lòng bất nhẫn, trắc ẩn trước cái nhân xấu quả xấu của người khác, 0 muốn họ tiếp tục sống với nhân quả xấu nữa. Người nào thường xuyên, hết mình an trú trong pháp môn Đại Bi >> bỏ được lòng hại người (Vihesa). Đừng nói rằng tôi là nữ chân yếu tay mềm, lớn lên trong 1 gia đình danh giá, có giáo dục thì 0 có lòng hại ai. Pháp môn đại bi này đâu nhắm vào tôi.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Tất cả phàm phu đều phải tu đều phải tu tập 6 pháp này. Vì có thể mình 0 có lòng đăm chém đánh đập xô đẩy chà đạp ai, nhưng lòng 0 ưa khi thấy ng ta bị gì, thì lòng len lén mà vui, đó đã là lòng hại người rồi. Khi biết là chỉ cần động ngón tay thì có thể giúp người được mà 0 làm, thì đó đã là lòng hại người. Còn ra tay, lên kế hoạch hại người thì cái đó là quá cỡ thợ mộc rồi.

Ra sức hại người thì đó là hại người đã đành, mà làm lơ trước lời kêu cứu, vui theo cái nạn của người ta cũng là lòng hại người. 55:26

[23/08/2023 - 04:27 - dieulienhoa67]

Vui với cái xấu của ng ta, ng ta kêu cứu mà 0 chịu giúp cũng là lòng hại người, là ác. Vd ng ta bị bệnh cần thuốc, hộp thuốc văng ra gần nó mà họ với 0 tới, ú ó kêu cứu, mà nêu mình lấy mũi giày đá hộp thuốc vào tầm tay ng ta là đã cứu được rồi, chưa nói tới mình cúi xuống, nâng ng ta lên cho uống thuốc, mà mình ghét người ta làm lơ đi luôn cho chết>> lòng hại người. Tay yếu chân mềm 0 thể cầm dao đâm, súng bắn, 0 ra tay xô đẩy chà đạp người, nhưng làm lơ lời kêu cứu cũng là ác. Lòng từ bi và lòng hại người trong Đạo Phật, mình phải hiểu rõ. Lòng giúp người cũng có chừng ấy trường hợp:

1. Ra tay giúp người.

2. Khi nghe lời kêu cứu thì 0 từ chối cơ hội giúp người, 0 ngoảnh mặt quay lưng.

3. 0 vui khi người ta bị nạn.

Mình tu phải hiểu rõ, chứ 0 thể nói: tôi 0 làm chuyện ác đó là được rồi.

Giữ giới cũng vậy. Tôi 0 trực/gián tiếp, công khai/lén lút trộm cướp gì của ai. Như vậy là tôi giữ giới.

Hiểu như vậy là còn thiếu nhiều lắm. Giữ giới 0 trộm cắp là vì lòng từ, mình 0 muốn ai phải khổ vì bị mất của. Và đồng thời thấy rằng nhân cách của mình đáng giá hơn món đồ mình muốn lấy. Chưa nói kiếp sau.

Hôm nay mình lấy cắp món đồ >> quả của tội trộm cắp dù của công hay tư>> cái quả đất đỏ vô cùng.

58:47

[24/08/2023 - 06:22 - dieulienhoa67]

Nó đắt gấp 1 tỷ lần. Là vì hôm nay thay vì xin, mình hái trộm trái cà trái ớt>> nhiều đời kiếp mình sinh ra bị mất trộm/cướp; so với giá trị trái cà trái ớt hôm nay mình hái có phải là giá trị hàng tỷ lần 0? Hiểu nhiều như vậy mới là giữ giới.

Tu tâm từ cũng phải hiểu tâm từ là làm sao. Nói chung chung: ng tu là phải từ bi, từ bi là phải bao dung, tha thứ, thương yêu >> nói như vậy 0 biết từ là gì, bi là gì, 0 tu được rốt ráo.

Trong room còn nhớ 4 nội dung từ bi hỷ xả 0?

Như vậy đây là 6 pháp môn xuất ly Phật dạy :

1. Từ Tâm

2. Bi Tâm

3. Hỷ Tâm, vui theo nhân/quả lành của người khác >> 0 có lòng ghen tỵ, bất mãn, bực dọc với bất cứ ai.

Người mẹ có lòng thương con nên thấy cái xấu đẹp nên hư của con đều luôn có tâm từ, hỷ hay tâm bi.

Còn với người dung, với vô lượng chúng sanh nó khác, vì mình 0 có tâm từ bi với họ nên mình chỉ chú ý đến những gì liên quan đến quyền lợi của mình, thấy 0 thuận thì sân, thấy hữu ích thì vui và tham. Người tu giải thoát 0 còn bị ràng buộc bởi ranh giới thân sơ thù >> trong mọi tình huống, bi được thì bi, từ được thì từ, 0 được thì xả. Cái này quan trọng.

Tâm từ tâm bi 0 do đối tượng đặc biệt, mà trong mọi lúc, 4 cái từ bi, hỷ, xả đều có cơ hội bung ra. Lúc thì từ/bi/hỷ/xả mạnh tùy theo. Nhưng đối với ng tu thứ thiệt gặp 1 người nào đó thì 1 trong 4 pháp này sẽ xuất hiện. 1:02:06

4.

[25/08/2023 - 11:25 - dieulienhoa67]

Đó là tu đúng.

Nhắc lại, người thường thì với người thân sẽ có 1 phần nhỏ là tâm thiện, còn đa phần là ái luyến dòng họ. Người tu thì khác. 0 lựa chọn thân sơ thù bạn. Nhìn người khác, 1. là bằng tâm Chánh Niệm, 0 ghét thương, 2. nếu có ghét thương thì chỉ có thương, lòng bao dung, thôi thì việc của họ để nghiệp của họ xử là đủ rồi, cái nữa là nếu ai thấy tu tâm từ khó khăn, 0 thể thương người mình ghét thì tôi xin nhắc lại. Tôi là người rất nóng tánh. Trường hợp giận lên, mình nhủ lòng: mình sống được bao lâu? Tới khi tắt thở chuyện gì cũng bỏ lại hết. Rất hữu hiệu. Nếu đêm nay mình nằm bv, ng ta rút ống mình chết thì ngay giờ này còn hơi sức để giận người ta? 1:03:40

[27/08/2023 - 10:04 - dieulienhoa67]

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Nếu mình biết đêm nay mình bị rút ống đờ đi thì mình đâu còn tỵ hiềm, tính toán so đo, giận hờn với ai. Hết rồi quý vị à. Nếu bữa nay là ngày cuối, 9 giờ tối rút ống, cuộc đời của mình chỉ còn tính bằng giờ. Bây giờ là 9g30, lát sau ngó lại là 11g, ngủ thiếp đi dậy là 2g... Tu hành bằng tâm trạng của 1 kẻ tử tù thì nhiều khi nó rất là tốt. Tử tù là hết hy vọng rồi. 0 phải chúng ta sống bi quan tiêu cực, nhưng chúng ta luôn nhớ tới cái chết để 0 bám víu quá nặng với bất cứ vấn đề gì, dù là thương thích hay ghét sợ. Cái này rất quan trọng. Người tu tâm Từ Bi Hỷ Xả, bản thân mình thấy an lạc, 0 gây phiền chúng sanh khác, và cũng là suối nguồn tươi mát cho người khác khi nhìn vào hay nghĩ về mình.

Vô Tướng Tâm Giải Thoát - Animittacetovimutti.

Trong Chú Giải là Vô Tướng Tâm Định - Palavavipassana = Tuệ Quán Miên Mật. Palava là mãnh liệt. Thời gian hành giả thiền tọa thiền hành là dựa vào cái đồng hồ. Coi thiền tọa thiền hành như trả bài, có giữ Chánh niệm khi thiền. Sau khi hết giờ thì trở về với bản năng, bung lụa, quậy đưng nóc, đi ăn uống vui chơi, karaoke, đua xe ... đó là hành giả bậc hạ. Bậc trung thì khá hơn 1 chút, ngoài giờ thiền tọa thiền hành chỉ quần quanh trú xứ làm toàn việc lành như nghe Pháp, quét dọn, xem Kinh, đọc sách nhưng vẫn có phóng dật và thất niệm liên tục... Bậc thượng thì 0 có tính đồng hồ, giờ giấc thiền. Họ thiền tọa cho đến bao giờ thấy đủ thì đứng dậy đi. Đi thiền bao giờ thấy đủ thì họ đi nằm, làm việc gì đó và tu suốt 1 ngày. Tâm tư của vị hành giả bậc thượng 0 có sự khác biệt nào giữa phút giây này/khác. Buổi sáng vừa thức giấc trên giường là bắt đầu niệm. 1:09:00

[28/08/2023 - 07:18 - dieulienhoa67]

Biết rõ là tôi đang nằm, tâm trạng cảm xúc của tôi như thế nào, hoặc là theo dõi hơi thở 1 chút, ra vào. Khi thấy đủ thì vị này bước xuống giường và bắt đầu 1 ngày mới với toàn bộ Chánh Niệm. Thi hạng hành giả này là Balavavipassana = Tuệ Quán miên mật. Trong đây Đức Phật dạy rất rõ: Ngài nói 1 người an trú trong Tuệ Quán như vậy thì họ 0 tiếp tục sống trong sự chấp giữ thế giới hiện tượng. Thế giới hiện tượng là những gì làm cho mình khổ, vd như đó là cái tôi thích/ghét, thương/0 ưa, đăt /rẻ, tại sao cho tôi ái này, 0 cho tôi cái kia. Đó là chấp tướng. Vị hành giả tu tập miên mật thì 0 phụ thuộc, chấp vào cái phân biệt ngoạ5 tướng đó nữa. Vô tướng tâm giải thoát là 0 chấp vào những ngoại tướng, chế định sở chấp ... Họ thấy cái chén mè và chén lành giống nhau. Thức ăn vừa miệng hay 0, giống nhau. 0 phải họ u mê, lú lẫn, mất trí, khờ khạo vô tri như đứa bé mà là 0 tâm phân biệt. Họ vẫn biết canh chua khác canh khoai, canh bí, canh mướp. Nhưng với tâm 0 phân biệt, sao cũng được. Nhà bếp báo ăn món gì thì họ cũng bin h2 thường. Người khác háy nguýt lườm, hay quý mến, cúi chào, miệng cười thân thiện >> họ thấy cũng bình thường, cứ phần mình, chuyện mình thì mình lo mình làm. Đó là vô tướng. Tất cả với họ chỉ là danh sắc, chỉ là 5 uẩn, chỉ là sanh diệt.

Chưa biết Đạo thì quan tâm đến thích và ghét, biết Đạo 3 mới thì quan tâm cái thiện, sợ cái ác. Thấy lúc này niệm, trí, tinh ấn, đức tin của mình nhiều >> vui. Rồi thấy sao lúc này mình dễ người, thất niệm, chán đi chùa, chán học giáo lý, sao lúc này mình xuống dốc dữ vậy ta? 1:12:35

[30/08/2023 - 07:13 - dieulienhoa67]

Đó là bậc 2. Bậc 1 là chỉ quan tâm cái thích, ghét. Bậc 2 quan tâm cái ác, thiện. Bậc 3 cao cấp 1: trong mắt họ thương ghét buồn vui chỉ là cảnh sanh diệt, cảnh đề mục. Vui, buồn, thiện, ác có mặt thì biết đây là cái vui, buồn, thiện, ác, chứ họ 0 còn bận tâm đến buồn vui như ng số 1, 0 bận tâm thiện ác như người số 2. Đây là cái tuệ quán. Mơ mơ là uổng vô cùng. Chưa biết Đạo thì chạy theo cái thích, trốn cái ghét. Biết 3 mới thì quan tâm thiện, ác. Hạng thứ 3 thì trong mắt chỉ còn là cảnh sanh diệt. 1:13:41

[31/08/2023 - 08:00 - dieulienhoa67]

Vd như trong số nhiều đề mục thân quán, thọ quán ... , mình đang ngồi thiền đề mục hơi thở, thở ra/vào biết rõ đang thở ra/vào. Chỉ quan sát hơi thở, 0 điều khiển. Hơi thở ra hết cỡ thì tự động vào >> vào hết cỡ thì tự động ra. Có như vậy mới thấy thân này 0 phải là của mình. Mình có nghĩ tới hay 0 thì nó vẫn cứ ra/vào. Mình mới có dịp thấy. Lúc đang theo dõi như vậy thì nếu có 1 cái tâm sân xuất hiện, mình biết đó là tâm sân. Và độc đáo là ở chỗ, ng 0 học giáo lý thì nghĩ rằng: sáng nay, trưa này tôi buồn quá, bữa nay, tuần này, tháng này tôi nhiều chuyện buồn quá, bực mình quá. Đơn vị thời gian của người 0 học giáo lý, 0 tu tập 4 Niệm Xứ, dài lắm. Tính bằng năm, tháng, tuần, ngày ... Còn người tu tập 4 Niệm Xứ thì đơn vị thời gian của hành giả khi đang theo dõi hơi thở là trong từng khoảnh khắc tâm lý/cảm xúc. Tâm tham đang có mặt, tâm sân đang có mặt. Lên tới 1 mức rốt ráo nữa thì hành giả có thể nhận biết: tâm sân vừa biến mất; thay vì nhận biết: tâm sân đang có mặt. Vì khi ta nhận diện được đây là tâm sân thì tâm sân đã biến mất, nhường chỗ cho cái tâm nhìn (quan sát) nó. 0 bao giờ có 2 tâm cùng 1 lúc nên lúc thấy rằng tâm

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

sân đang có mặt thì tâm sân đã qua mất rồi. Tâm thấy (quan sát) đã thế chỗ cho tâm sân. Nếu quán chiếu chính xác thì phải thấy rõ 'tâm sân vừa biến mất' chứ 0 phải là 'tâm sân đang có mặt'.

Nắm được những điều này, lỡ mai này có trọng bệnh/ đi thiên viện thì ôm cái này mà sống/tu. Nếu có trôi dạt nơi cuối trời 1 thân 1 mình ở 1 nơi 0 có thầy bạn, Tăng Ni, chùa ... thì vẫn có cái để mà tu. 1:17:00 [01/09/2023 - 08:02 - dieulienhoa67]

Còn căn bản, giáo lý 0 có, tu âm a âm ớ, lúc mình còn trẻ khỏe sao cũng được. Tới lúc già bệnh thì tu cái gì? Cho nên vô tướng tâm giải thoát là vậy. Khi tu Tuệ quán miên mật rốt ráo thì với vị đó, 0 còn ngoại tướng để mà chấp vì những gì mình thấy đều là vừa mất/điệt đi mà. Xưa thì còn thấy xanh vàng đỏ trắng vuông tròn dài ngắn, bây giờ thì cái gì mình nhìn thấy là nó đã mất rồi>> vô tướng tâm giải thoát nơi người tu tập miên mật tuệ quán Balavipassana, nhìn cái gì cũng 0 có sắc tướng hết.

Cái thứ 6, cuối cùng: Ngài dạy rằng 1 người thường xuyên sống trong vô ngã quán, tức là từ cái tuệ quán miên mật nói trên thì hành giả thấy 0 có cái gì tồn tại quá 1 sát na >> làm gì có cái tôi và của tôi. Cái thứ 6 này rất quan trọng. Nếu cần chặt bàn tay để hiểu thấu đoạn này thì cũng đáng để chặt, nói gì đến bỏ thời gian để nghe giảng.

1 người tu tập miên mật rồi, liên tục thấy rõ mọi thứ đang biến mất >> 0 còn hoang mang nghi hoặc về vũ trụ, thế giới nữa. VD như thắc mắc ra khỏi thái dương hệ này thì sẽ tới đâu? Trong khoa học có cái gọi là ranh giới vũ trụ, thì ra khỏi cái ranh giới vũ trụ, khí quyển này thì sẽ tới cái gì. Những cảnh giới khác sống ra sao. Tôi là ai, từ đâu tới, sẽ đi về đâu? Chết rồi có bị đọa 0? Khi mình suy nghĩ về mình, ng khác, vũ trụ, thế giới, những thứ gắn liền với cái tôi >> rất khổ, khổ lắm!!! Cái nhìn rốt ráo của 1 bậc Thánh, 1 người liễu Đạo thì thấy mọi thứ chỉ tồn tại 0 quá 1 sát na, là vô ngã thì làm gì có cái tôi, của tôi. 1:20:14 [03/09/2023 - 06:34 - dieulienhoa67]

Thì họ 0 còn hoang mang nghi hoặc nữa.

Trong đây ghi rõ: 1 người tu tập từ tâm thì họ 0 còn sân tâm, tu Bi tâm thì 0 có lòng hại tâm, tu Hỷ tâm thì 0 có lòng đố kỵ, tu Xả tâm thì 0 còn lòng dính mắc, tu Vô Tướng tâm thì 0 còn chấp vào ngoại tướng, ngoại trần. Va khi hường xuyên sống với Vô Ngã Quán thì vị ấy 0 còn hoang mang nghi hoặc tào lao nữa. Như vậy chúng ta vừa học xong 6 Pháp Xuất Ly.

Tặng quý vị chữ xuất ly = Nissarana, từ chư Sarana là nương tựa, dựa vào.

Ghi chép hoàn tất